

CERKVENI GLASBENIK.

Organ Cecilijinega društva v Ljubljani.

Izhaja po enkrat na mesec in velja za celo leto z muzikalno prilogo vred 4 krone,
za ude Cecilijinega društva in za cerkve ljubljanske škofije 3 krone.

Uredništvo in upravnništvo: Pred škofijo št. 12.

Dekanijski shodi.

Dolgo časa že nosim seboj misel o organistovskih kurzih, shodih. V tej zadevi imam eno — po mojem nemerodajnem menenju — precej praktično misel. Ker se, kakor se zadnji čas kaže, p. n. gg. organisti sami zelo živahno zanimajo za stvar, sem se namenil to misel zapisati.

Namen teh shodov mora biti: teoretično in praktično izobraževanje udeležencev. Namen je toraj pouk, šola, da se pojmi razbistre in razširi obzorje; namen tega, ki shod skliče in onih, ki se ga udeleže, mora biti napredek! Nikakor pa ne sme biti zadnji namen takih sestankov baharija, da bi pevski zbori med seboj tekmovali. Če bi se morda lahko udeležencem podalo zgledno petje, seveda zoper to ne bo nihče nič imel, toda napraviti iz shodov le nekako pevsko dirko — to ne koristi toliko, da bi bilo vredno shode sklicevati.

Učiti se je pa treba pri teh shodih tega, kar je najbolj potrebno za vsakega organista. In to najbolj potrebno za nas je sedaj učenje tradicionalnega¹⁾ koral.

Saj sami sv. Oče koral zelo cenijo, da, toliko, da označujejo in ukazujejo koral kot podlago vsega cerkvenega petja.

Ravno te podlage pa pri nas povsodi skoro docela manjka. Pri nas se koral malo poje, in še to, kar se poje, je malone vselej tako, da bi bil koral v večji časti, če bi se ne pelo. To je vzrok, da je koral malo spoštovan, pa ne samo malo spoštovan, celo zoprni, pristujen organistom samim, še bolj pevcem in ljudstvu. In vendar je koral najplemenitejša, najsvetejša vrsta petja.

Zato je treba koralu pridobiti zopet ugled in veljavo. Tega pa ni mogoče, če sami koral ne poznamo, če ga sami ne ljubimo, če ga sami vlačimo nevoljni seboj kot nepotrebno pezo.

Dekanijski shodi naj bi se snovali v ta namen, da se na njih učimo koral spoznavati in umevati, koral peti, pa ga

¹⁾ Kaj je tradicionalni koral, glej v spisu: Gregorianski koral, ki ga objavimo v letošnjem letniku.

tudi ceniti in ljubiti, da se učimo tudi drugim koral napraviti užiten, tečen, priljubljen; in to v prvi vrsti svojim pevcem¹⁾ in po teh ljudstvu.

Nikar se ne bojmo iti pred ljudstvo s koralom! Podajmo jim takega, kakršen je, v vsej njegovi lepoti, pa bomo videli, kako bo ljudstvu ugajal!²⁾ Če je ugajal v srednjem veku tako, da ga je pelo vse ljudstvo po cerkvi, zakaj bi danes ne ugajal več? Seveda bo treba truda gg. organistom samim, ravnotako tudi pevcem. Truditi se bo treba organistom, zlasti za to, da se priučijo tradicionalnemu načinu petja, zakaj način, kakor se je koral dozdal pri nas prepeval, gotovo ni pravi.

Res je sicer ta tradicionalni način koralnega petja veliko bolj preprost kot dozdal pri nas običajni, vendar pa je treba mnogo dela, da človek vrže iz sebe stare navade in da se prilagodi novim zahtevam.

Prav zato bi morali ti dekanjski sestanki biti pravi koralni kurzi; ne samo en dan, ampak cel teden, ali vsaj več dni bi morali trajati, potem bi bilo upati povoljnega uspeha. — Seveda se človeku pri tem sili polno vprašanj, polno pomislov se poraja v glavi. Le enega naj omenim: Kje vzeti učitelj za koral?

Moja misel je tále: Po leti o počitnicah naj bi se zbralo nekaj gospodov duhovnikov in organistov in ti naj bi šli sami najprej delat koralni kurz v Sekovo na Štajarsko. Tam so doma slavni koralisti kakor: P. Mihael Horn (urednik časnika „Gregorianische Rundschau“). P. Celestin Vivell (izdal je krasno knjigo: *Der Gregorianische Gesang*, knjigo, ki jo vsakomur posebno priporočamo), P. Snitbert Birkle (izdal: *Katechismus d. Korallgesanges* — kratek, izvrsten, praktičen navod za tradicionalni koral). Poleg tega tam vsak dan slišimo najlepše koralno petje, tako da bi se v nekaj dneh toliko navadili, da bi lahko začeli posamič ali po dva dekanjske koralne kurze.³⁾

To bi bila po mojem menenju najbližja pot, da udeležujemo željo in naravnostni ukaz sv. Očeta. Brez takih, rekel bi, potovalnih kurzov večini organistov ne bo nikdar mogoče priučiti si tradicionalni koral, na ta način bi šlo pa z lahkoto od rok to tako važno delo za prepored in povzdigo prave cerkvene glasbe med nami Slovenci.

Fr. Kimovec.

¹⁾ Morda o tem, kako pončujem pevce koral, da jih veseli, še napišem par vrstic.

²⁾ Pelj smo že večkrat koralno mašo „Missa de Angelis“, in glej — ta maša je bila ljudem izmed vseh še najbolj všeč. Pevci so mi pripovedovali — prasha nisem nikogar — kako je ljudem ta maša ugajala. Pa tudi odlična gospoda, ki jo je slišala, me je popraševala, kdo je komponiral to krasno mašo. To so gledali, ko sem jim povedal, da je že stara trinajststo let!

³⁾ Patri benediktinci v Sekovi nas bodo kaj radi sprejeli; (lansko leto sem bil tamkaj tri dni, pa so mi šli zelo, zelo na roko) samo to žele, da bi prišli vsi ob enem. Zato pozivljam gg., ki bi se hoteli iti pripravljat, da se mi oglase, da se potem med seboj dogovorimo, kdaj bi nam bilo najbolj prikladno, in pa da se obenem tudi s samostanskim vodstvom domenimo o tem kurzu, da ne bo kakih zaprek.

Nekaj za cerkvene pevce.¹⁾

I. 1. mej vedno pred očmi, da je kor del cerkve, da mora torej troje obnašanje na koru biti ravno tako, kakor če bi bil spodaj v cerkveni ladji. — 2. Pripravi se na sveto službo s tem, da se spomniš Boga, ter reci: Vse v čast Božjo in vzpodbudo vernih! — 3. Opusti vsako šepetanje na koru; kar je neobhodno potrebnega, opravi brž na tiho! — 4. Ne oziraj se s kora po cerkvi po kakršnikoli znaneih! Bogu poj, ne pa, da bi ljudem dopadal. — 5. Skrbi, da boš razumel tekst, ki ga poješ; ker na ta način boš pel in molil obenem. Qui cantat, bis orat. Kdor poje, dvakrat moli.

II. 6. Točno prihajaj na kor, ne izostani nikoli brez tehtnega vzroka in brez opravičila! — 7. Ubogaj pevovodjo in ne bodi zamerljiv za vsako stvarco! — Zmoti se lahko vsakdo. — 8. Pazi na dirigenta: na takt, na pogled, na kretanje njegovo; le potem boš pravilno pel in pripomogel k povzdigi cerkvenega petja in zraven se tudi kaj naučil. — 9. Med presledki poglej še enkrat v svoje note in zapomni si pavze, vstope in dinamična znamenja, da te potem ne presenetijo. — 10. Ne zahtevaj od pevovodje nobenega „solo“ in ne jezi se, če odloči za ta posel koga drugega; on najbolj ve, komu lahko zaupa kako težje mesto. — 11. Poj s svojim naravnim glasom, nikoli pa ne priumetničeno in afektirano! 12. Pravilno in razločno izgovarjaj besedilo in vadi se v branju!

III. 13. Tudi zunaj cerkve se obnašaj tako, da bodeš dajal povsod lep zgled in da ne boš kot cerkveni pevec nikomur v spotiko. — 14. Rad prihajaj k pevskim vajah in ne straši se žrtev; pomisli, da ima pevovodja truda in žrtev še desetkrat več od tebe; zato ga pa ti podpiraj po svojih najboljših močeh! — 15. Opusti šepetanje — kakor v cerkvi — tako tudi pri pevskih vajah! To te le raztresa, moti druge in krade dragoceni čas. — 16. Moli tudi včasih kak očenaš v čast sv. Ceciliji za povzdigo cerkvene glasbe, da bi se vršila po duhu in po določbah sv. Cerkve.

Cerkvena glasba.

II.

4. Ig. Mitterer, *Laudes Ss. Sacramenti*, ali 12 *Tantum ergo* za mešani zbor in orgle (tudi orkester), op. 80. Part. 180, glas. 340. Jan. Gross, Inomest.

Jako slovesni, živi evharistični spevi v lahkih tonovih načinih, kateri se radi melodioznosti prikupijo na prvi pogled. Vidi se jim, da je hmel skladatelj orkester pred očmi, a orgle prav dobro nadomeščajo godbo. Mnogo imamo skladeb, ki so korektno zložene za cerkev, a nam ne prijaajo, ker nimajo vznosa v sebi. Tukaj je čut, življenje in vznos. Zbori, ki imajo dobre soprane, bodo z veseljem prepevali te speve. Oblika „Folio“, tisk jako razločen.

¹⁾ Te zlate nauke, sicer ne nove, a vedno potrebne, je zbral pater A. M. Weiss S. D. S. Prinesla jih je „Musica sacra“ v 12. št. l. 1904. Tu jih podajamo domačim slovenskim cerkvenim pevcem in pevkam, izražajoč željo, da bi se jih za vselej dobro zapomnili in se natančno po njih ravnali.

5. **V. Goller**, *Missa brevis* in hon. S. Aloisii Genzagae, op. 34. za mešan zbor in orgle. Part. 1 K 32 v., glasovi 1 K 20 v. Regensburg A. Coppenrath.

Ta maša je jako preprosta in prozorna, večinoma homofonija, tedaj brez težkoč, vendar zelo melodiozna. Dasi preprosta, je vendar maša polna lepih motivov, in skladatelj jih zna tako zasukati, da se nam prikažejo v neki eleganci in prikupljivosti. To pa znajo le veliki mojstri. Tudi ne trpijo peveci pri tej maši, ker je preskrbljeno za pameten in kratkočasen izpremen glasov. Ako zbor lepo opaža ritem in vsa dinamična znamenja, bo naredil s preprostimi sredstvi velik vtis in maša se bo prikupila pevcem in poslušavcem.

6. **Mihael Dachs**, 50 kadence in preludijev za orgle op. 13., 2 K 88 vin. Regensburg, Coppenrath.

Majhna brošurica v ležeči obliki, 36 strani. Pri vsaki kadenci so nasvetovani pripravniki registri, v pedalu je začrtana desna in leva noga, prsti in peta. Že iz tega ozira je kujičica jako podučljiva zlasti za začetnike, a zanimiva je tudi boljšim orglavcem. Vsebina je preprosta, a veljavna. Iz teh preludij se človek uči, kako voditi pojedine glasove (*Stimmführung*). Motivi lepi, uporaba motivov umetnostna. Menim, da vsak orglavec, ki bo pregledal to knjižico, jo bo zopet in zopet vzel v roko in se naslajal na njej, dokler mu ne preide v meso in kri.

7. **Jos. Renner jun.**, 14 *Pange lingua* (*Tantum ergo*) za mešan zbor, op. 34 B. Part. 3 K, vsak glas 40 vin. Leipzig, Otto Junne.

Številke 1, 2, 3, 4, 5, 14 so četrtočasne, ostale šest- do osemglasne. Vsi spevi so lepi, našemu okusu primerni, ne težki; vendar radi redke porabnosti z ozirom na toliko število glasov za naše zборе manj praktični. Omenili pa smo to delo, ker se taki spevi iščejo za posebne priložnosti. Semtertje naj se številnejši zbori le poskušajo tudi v 5—6 glasnem petju.

Vatikanska izdaja koralnih knjig.

List „*Musica sacra*“, ki izhaja v Milanu, poroča v letošnji prvi številki, da bodo v kratkem dotiskani prvi zvezki vatikanske izdaje koralnih knjig. Delo napreduje tako počasi zato, ker so benediktinci v Solesmes, kateri urejajo ves material, do skrajnosti natančni in pedantični tudi v najminucioznejših stvareh. Dva benediktinca P. Blanchon in P. Ménager sta bila lani septembra meseca odposlana, da še enkrat pregledata vse važnejše arhive in biblioteke. Preiskala sta arhive v Milanu, Monzi, Verelli, Rimu, Florenci itd. P. Blanchon je fotografiral, P. Ménager paleograf. S seboj imata fotografičen aparat, s katerim fotografujeta stare kodekse. Ta aparat je nalašč v tak namen napravljen, ž njim je možno dobiti v kratkem času veliko število fotografičnih slik.

Ko se jima posreči dobiti kak važen kodeks, postavita ga pred aparat in eden obrača liste kodeksa, drugi pa premenjava s pomočjo ženjalnega mehanizma plošče v aparatu. Vsa stvar gre zelo hitro. Na ta način sta napravila omenjena benediktinca več kot 10.000 fotografij, katere sta takoj poslala v Solesmes ad Appuldurcombe-House na otoku Wight, kamor so se benediktinci iz starega Solesmes umaknili Combesovi brutalnosti. Bila sta tudi v Benetkah in v Padovi ter se od tod podala na Nemško, kjer sta zlasti v St. Gallen-ski biblioteki našla obilo važnega materiala.

Vinko Vodopivec.

Dopisi.

Dunaj, dne 9. decembra 1904. Kakor znano, slovi Dunaj v glasbenem oziru kot eno prvih mest na svetu. No, kar se tiče posvetne: operne in koncertne glasbe, vsa čast mu! Kajti te vrste glasba cvete na Dunaju: z dvorno opero tekmuje cesarja Frančiška Jožefa jubilejno gledališče, poleg simfoničnih orkestralnih koncertov se pogosto teden za tednom prirejajo koncerti raznih virtuozov, in vrhutega še marsikaj drugega, česar posameznik ne more vsega slišati. Glavna reč pa je to, da se te vrste glasba podaja občinstvu res v izbranih programih in na dovršeno fin način. Zlasti muziciranje dvorne opere in koncertnega društva stoji vsekako na višini umetniškega proizvajanja, povsem zmožno da očara poslušalca.

Toda moj namen ni, baviti se s to glasbo, pa tudi smer „C. Gl.“ ni taka, da bi te vrste razgovorom odpiral svoje predale.

Napisati nameravam nekaj malega o cerkveni liturgični glasbi — o ljudskem cerkvenem petju na Dunaju.

Predvsem povdarjam, da veljajo za Dunaj ravno tista pravila glede cerkvenega petja in cerkvene glasbe, kakor drugod kjerkoli širom katoliškega sveta. Brez strahu trdim tudi to, da bi Dunaj kot veliko mesto, razpolagajoče z mnogoštevilnimi dobro izvežbanimi peveci in godci, lažje gojil pravo, v duhu in smislu cerkvenih določb urejeno cerkveno glasbo in petje, nego marsikatero manjše mesto in sploh manjši kraji po deželi, ki ne razpolagajo s tolikimi in tako dobrimi močmi.

Se pač žalibog mnogokrat dogaja, da kjer bi radi, ne morejo; a kjer bi lahko, nočejo. In tako je na Dunaju. O kako bi se tukaj brez težav prepeval koral, kolikor ga ravno zahteva cerkev pri liturgiji; toda le v malo cerkvah ga čuješ. Kolikor mi je dosedaj znano, ga pejo pri oo. dominikancih, pri sv. Mihaelu, v votivni cerkvi in tuptam le včasih, a v premmogih cerkvah ni duha ne sluha o njem. In vendar je koral eminentno cerkveno petje s slavno preteklostjo in kakor obeta, s sijajno bodočnostjo. A da mora mnogokje dandanes biti za pastorko pri hiši, da je potisnjen na zadnje mesto ali celo izključen iz repertoara na marsikaterem cerkvenem koru, je dovolj žalostno dejstvo.

Toda ko bi bil že samo koral, čegar primankljaj je gotovo velika vrzel na cerkvenih korih ono, kar je še potrebno v spopolnitev cerkvenega petja in cerkvene glasbe po določbah sv. Cerkve, potem bi bilo še dosti dobro; a na Dunaju bi bilo še marsikaj želeči tudi glede splošne reforme cerkvene glasbe in cerkvenega petja. Na bolje gre pač ozir figuralnega petja. V nekaterih cerkvah, kakor sem jih že zgoraj pri koralu navajal in še nekaj drugih, se izvajajo strogo cerkvene skladbe; drugod pa mešajo dobro s slabim, cerkveno z neecerkvenim. V pretežni večini se še nahajajo kori, ki se ne morejo ločiti od ljubih klasikov, od Beethovna, Haydna in Mozarta. Klasikom samim, tem trem zvezdam na glasbenem nebu najglobljejši poklon v priznanje in zahvalo za nedosežne njihove umotvore posvetne vsebine; a za njihove cerkvene skladbe jim ne moremo biti hvaležni, ker so jih pisali večinoma v neecerkvenem duhu in s svojim vplivom mnogo škodovali pravi cerkveni glasbi. Poleg teh igrajo veliko ulogo tudi še nekateri njihovi epigoni, n. pr. Kempter, Hummel, Führer itd. — Orgljanje — preludiranje je večinoma v resnobnem slogu; izjeme so pa zato tem markantnejše.

Mimogrede bi rad omenil nekaj dogodljajev in jim dodal misli, ki so mi pri tem šinile v glavo.

Meseca septembra sem bil v neki cerkvi, ko se je praznoval patrocinij Marije sedem žalosti. Peli so Brosigovo mašo v C molu. Izvajanje je bilo srednje vrste. Z vsem bi se bil končno še zadovoljil, le orgljanje pri ofertoriju je bilo škandalozno. V nekakem narodnem laškem štilu je moralo biti. Prilegalo se je k prejšnjemu in poznejšemu kakor stara krpa k novi. — In poklical sem si v duhu staro pravilo, da preludirati treba v soglasju s pesmimi, ki se pejo, kolikor mogoče v istem tempo in v istem duhu.

Drugič nekoč sem se hotel pripraviti o neki drugi cerkvi, kak duh veje na cerkvenem koru. In kmalu sem bil na jasnem. „Asperges“ in maša in sploh vse je nosilo na sebi pečat neecerkvene glasbe. Maša je bila Mozartova. Peli so jo skoziinskozi naglo, brez oddihljaja, brez kakega ritardando, in kaj še! — Finale staccato! In to pri vseh točkah. Pri Gloriji, ki je seveda na poskok, sem se zavzel in čudom ozrl okrog, če se res nahajam v cerkvi in ne na plesišču. Hitro, takorekoč mimoletéče petje je napravilo name vtisk, kot bi se tem pevcem in godecem mudilo iz cerkve. — In kaj menite sem si tukaj o tej priliki mislil? — Tako se ne sme vršiti petje in glasba v cerkvi. Nasprotno, ali ne kaže ravno mirna, resna, zmerno in brez zaletavanja in preveličnega hitenja gibajoča se cerkvena glasba, da se naše duše v sveti ljubezni takorekoč oklenjene drže svojega Boga, želeč nikdar od Njega se ne ločiti?

In samo še en slučaj. Bilo je nekje veliko cerkveno opravilo na praznik patrona dunajske nadškofije, sv. Leopolda. Imel bi se ravno pričeti peti introit „Os justi“, a mesto tega so v prvem taktu „Kyrie“ zagrmle raz kor pavke. Pavke tudi še tukaj! Čemu ta ropot,

sem si mislil in primerjal komponista dotične maše in godce in pevce — apostolom, ki so ob viharju na morju budili Gospoda. Apostoli so menili, da jim Gospod ne more pomagati, ako Ga ne vzbude; in tam, kjer v cerkvi še rabijo pavke, tudi mislijo, da morajo Boga šele vzbuditi, da se jih potem usmili.

Toda ne zunanji vrišč, ampak notranja moč naše resnične pobožnosti, naših skesanih duš, naših vernih in Boga ljubečih sre, ta nam bo naklonila milost od Najvišjega. — Dovolj o tem, da slišimo tudi kaj veselejšega.

(Konec prih.)

Celje, meseca prosinca 1905. Pred 14 dnevi se je v „Slovenca“ čitalo: „Gospod Martin Štoleer v Graden. Vaših cerkvenih skladb ne moremo priporočati prej, da jih dobimo v pregled.“ Da, mačka v vreči ni dobro kupiti. Dragim čitateljem, je nekdanji „šomešter“ M. Štoleer gotovo še v dobrem spominu kot skladatelj hopsasa božičnih in drugih pesmic, kajti pisatelj in neki gospod tam od franciskanskega mosta v Ljubljani, sta kot takega v tukajšnjem listu posebno v številki 10. letnika XX. kot nepoklicanega skladatelja opisala. Naj mi bode dovoljeno, da tudi tem potom priobčim dva umotvora, koja je skoval ta slavni in mogočni Palestrina.

V pre-kra-sni svit-lo-bi se ža-ri ne-bo Na hle-vec se i. t. d.

Raj-ske stru-ne za-do-ni-te i. t. d.

O kvintah, oktavah, poskočnem ali marš-tempo ritmu, neokretnih melodičnih postopih in sploh o njegovi rumpumpum glasbi ni bilo okoli 5 let ni duha ne sluha, to pa menda vsled tega, ker je vsak muzik v najvišji hribovski koči prišel do zaključka, oziroma spoznal, da papir, na kojega Št. svoje glasbene fraze fotografuje, spada v staro šaro, ki se uporablja pod napisom: Für Herrn, Für Damen.

Konečno vse sp. g. organiste opominim, naj na novo izdanih skladb Št. prej ne naročajo, da jih odobri, oziroma priporoči višja cerkvena oblast. Z Bogom, prečastiti g. urednik, morda se poprej ne vidiva, nego pri premišljevanju novih kompozicij imenovanega in nepozabnega šomeštra. Živela slavna komponista M. Štoleer, Tribnik in vsi njih pristaši, ki si dovoljujejo v božjem hramu krožiti sveti tekst na melodije pohorskih pastirjev.

Karol Bervar.

Od nekod. — (Iz potne torbice.) Ne tajim, da sem radovednež, in to mi je dalo povod in priložnost, da sem jo dne 11. t. m. odkuril v sosednji Rajhenburg na Štajerskem.

Ker imajo tam sv. opravilo ob $\frac{1}{2}$ 11. uri, mi je bilo možno dospeti ravno pravočasno v cerkev, tako da nisem zamudil prav nič. Najbolj me je vlekla gor novica, da imajo novega organista, ki je prišel menda iz Podsrede na Štajerskem in se o njem slišijo jako laskave pohvale. — Tedaj pričnimo! Pred pridigo se je pelo: „Vi oblaki ga rosíte“, Cecilija. Sveta maša je bila z dvema blagoslovoma, slovenski Bervarjevi napevi: Vsi ponižno; Maša: Iz

Slava Bogu P. Ang. Hribar in Sattner štev. 6. Po vstopni kitici organist preneha z orglami. Kaj bo zdaj? Gloria in excelsis Deo — se začne pred altarjem. Oho, bode peta sv. maša, mislim si. Pojejo naprej drugo kitico mašne pesmi.

Za Graduale le samo kratek preludij, na register „Bordun“, ki pa ni za rabo. Odpevali so brez orgel Foersterjeve četverglasne responsorije. Credo — zopet tretja kitica mašne pesmi. Za offertorium: Tam v priprosti hišici, zvezki za Marijine družbe P. Ang. Hribarja. Za Sanctus zopet drugo kitico. Po povzdigovanju so peli obhajilne Hribar-Sattner štev. 3. Po obhajilu zopet zvezki Marijine družbe: Kar giblje se in gre — Marijina. Lepe pesmice, četudi slovenske, ali Bog se usmili, liturgično to ni! Mar v Rajhenburgu ne poznate predpisov liturg. cerkv. petja? Ali tudi celjska orglarska šola ne zna svojim učencem zabičati, da raje slovesna sv. maša odpade, kot da se poje slovensko?

Od Rajhenburškega trga in novega g. organista bi se pričakovalo kaj boljšega; a žalibog da se tako malo brigajo po naših krajih za liturgično petje. Zbor šteje 8 moči; vsak glas 2 moči, ali vaje je treba in reda med pevcem in organistom, ker tukaj se vidi, da so peveci ozir. pevkinje navajene tako, da, če je tudi organist zamišljen v najlepše akorde svoje fantazije, ti peveci le kar začnejo peti predno jim intoniraš z orglami. Vse to se mora odpraviti, ker organist je za to na koru da petje vodi in spremlja, ne pa pevkinje. Poznati je tudi, da je imel organist na prejšnji svoji postaji gotovo popolnoma izpeljani pedal, ker tukaj ga jako moti; ako igra v As dur, vedno prijemlje navadni As; a je tukaj, ker je skrajšan pedal, „e“ in to se jako neprijetno čuje.

Ako bode priložnost dopustila, bodem še kam krenil, da se prepričam, kako se tudi drugod izpolnjuje cerkvena postava glede liturgičnega petja.

Naj še omenim krasno petje pri oo. kapucinih v Krškem, katerega vodi gospod Kos. Ta mož se veliko trudi in tudi razume. Na dan 8. dec. se je obhajal na jako slovesni način Marijin jubilej. Sv. maša je bila ob nenavadnem času ob 10. uri, pri kateri se je pelo in spremljalo z orkestrom; goslarili so dijaki meščanske šole jako izborno. Vsa čast!

Isti dan zvečer, se je zaključil sklep devetnevnice na jako slovesen način. Pel se je Schöpfung: Te Deum z orkestrom, ki je jako veličasten in je prav pohvalno vspel.

Radovednež.

Razne reči.

— Katoliško mladeniško društvo „Mariahilf“ na Dunaju je izvajalo dne 13. jan. t. l. oratorij „Dvanajstletni Jezus“, ki ga je na besedilo dr. Krummacher-ja zložil Albert Brede. V oratoriju se nahaja tudi več lepih koralnih mest.

— Japonci goje poleg domače dalj časa tudi že zapadno (evropsko) moderno glasbo in sicer z dobrimi vspeli. Tokio ima kakor znano svoj popoln konservatorij. Sedanja vojska ni nikakor škodila gojitvi glasbe, ampak zdi se, da jo je le še bolj razvnela. Pri nekem izmed najnovejših koncertov je bila mej drugim na programu sledeča točka: Zmagoslavni spev iz Hindlaovega „Juda Makabejca“ pod naslovom — Zmagoslavni spev od Jala. „Die Musik“.

— Mednarodni kongres za gregorijansko petje se bo vršil od 16. do 19. avgusta 1905 v Strassburgu v Alzaciji. Namen temu kongresu je, pospeševati reformacijo gregorijanskega petja v smislu „Motuproprii“ Pija X. — Obsežal bo znanstvena predavanja, praktična navajanja in zgledne pevske produkcije. Pokroviteljstvo je prevzel škof strassburški msgr. Dr. Fritzen. — V lokalni odbor so voljeni sledeči veščaki: Kieffer, Dr. Mathias, Viktori in M. Vogeleis. — V pripravljalnem odboru pa so: za Avstrijo C. Grunewald, Dr. Alojzij Hartl, P. Mihael Horn, O. S. B., Franc Kersch, Ignacij Mitterer, Frančišek Trop iz Maribora (Slovenec) in August Weirich. Za Nemčijo P. Bohn, R. Bornewasser, Msgr. Cohen, Fr. X. Engelhart, Dr. Fr. X. Haberl, P. Raf. Molitor, O. S. B., Dr. Müller in Dr. C.

Weinmann. Člani pripravljalnega odbora za Italijo, Francijo in Anglijo pa bodo v kratkem objavljeni v strokovnih časopisih. (Greg. Rundschau.)

— Lep uspeh je dosegel Italijan Sasano z opero „Ana Karenina“. Snov za libreto je vzeta iz znanega romana L. Tolstojevskega.

— Na petrogradskem konservatoriju so na slovesen način praznovali desetletnico, odkar je umrl A. Rubinstein.

— Letos po Veliki noči se bo vršila v Turinu na Laškem velika cerkvenoglasbena slavnost, kateri bo prisostvoval tudi škof iz Buenos Aires, ki je znan zaradi svoje gorečnosti in odločnosti na cerkvenoglasbenem polju. (Musica e Musicisti.)

— O ranjem Dr. Ant. Dvořaku, češkem skladatelju, so prinesli dnevniki na Češkem to-le poročilo: Dr. Ant. Dvořak ni ljubil nikoli družbe in veselja, ali v zadnjem času se jih je izogibal popolnoma. Najčesče je hodil v cerkev emavskega samostana v Pragi, kjer je sedel v klopi in molil iz molitvenika. „Sin preprostega mesarja sem, posebne izobrazbe nisem imel, a vendar imam nekaj v glavi“, je večkrat rekel svojim znaneem. „Ta dar je gotovo le od Boga in zato ga hođim v cerkev zahvaljevat“.

(„Slovenec“.)

— Člani papeževe komisije za vatikansko izdajo koralnih knjig so imeli v septembru prošlega leta pri č. oo. benediktincih v Solesmes ad Apuldurcombe-House na otoku Wight več posvetovanj radi te izdaje, in sicer so se udeležili teh posvetovanj: Iz Italije P. A. de Santi S. J., Giulio Bas; iz Francije kanoniki Grespellier, Gaborit, Moissenet, Perriot, prof. Gaston; iz Švice prof. dr. Wagner; iz Nemčije in Avstrije P. Rafael Molitor O. S. B. in P. Mihael Horn O. S. B.; iz Anglije č. oo. benediktinci Corney, Gatard, duhovnik Moloney, kapelniki Worth in Booth. Predsedoval je Dom Pothier; referiral je P. Angelo de Santi S. J. tajnik je bil Giulio Bas. Prisostvoval je tudi D. L. Janssens. („Musica sacra“ iz Milana.)

Oglasnik.

K ljudski pesmarici, katera je bila že v raznih časopisih oznanjena in laskavo ocenjena, je izšlo v krasni, veliki obliki „Spremljevanje“, natisnjeno v Katoliški tiskarni, priredil Fr. Sal. Spindler. Cena 4 krone. Čisti dobiček je namenjen družbi sv. Cirila in Metoda. Založilo Katoliško tiskovno društvo v Ljubljani. Vsebina je že znana iz dvoglasja iste zbirke; pristavljamo pa, da je knjiga za orgle povsem praktično prirejena, in da so razun ene 3-glasne številke vse druge čveteroglasno harmonizovane. Sploh ni bila naloga gospodu prireditelju lahka, vtesniti dvoglasje marsikateri harmonizaciji ali narobe, prirediti dvoglasju ugodno in gladko čveteroglasje, a v obče se je vse posrečilo. Najbolj nas veseli, da so pesmi, katere se nahajajo tudi v „Ceciliji“ (čez polovico jih je) obdržale isto pristno melodijo: to je zaradi edinosti hvalno in nujno, posebno z ozirom na stare pesmi, katerim so se morale marsikateri copaste fraze prističi, da postanejo glasbeno sposobne in cerkveno dostojne.

Petero mašnih pesmi za mešane glase zložil Ivan Očvirk. Cena partituri in 4 glasom 1 K 50 h. Natisnila Katoliška tiskarna. Samozaložba. V Ljubljani 1904. Vsaka teh pesmic ima podložene 4 kitice, namreč: Vstop — Slava — Evang. — Vera. Besede so iz „Cecilije“ znane: Tebe molit — V ponižnosti klečimo — Oče večni — Bog pred tvojim veličanstvom — Pred Bogom pokleknimo. Skladbice so lahke, v navadnem a cerkvenem slogu in v primernem obsegu posameznih glasov, ki so posebej natisnjeni: sopran in alt na enem listu, tenor (v basključu) in bas na drugem.

Današnjemu listu je pridejana 2. štev. prilog.

Odgovorni urednik lista **dr. Andrej Karlin**. — Odgovorni urednik glash. priloge **Anton Foerster**.
Zalaga Cecilijino društvo. — Tiska Zadružna tiskarna v Ljubljani.